

בדין מי ששכח לספור ספה"ע

הת' דניאל יונתן הכהן גרין
≈ תלמיד בישיבה ≈

בשוי"ע אדמו"ר הזקן סימן תפ"ט סכ"ד מבאר בדין מי ששכח לספור יום אחד שיספור בימים הבאים בלא ברכה דספק ברכות להקל נשיש מחלוקות אם כל הלילות תלויות זו בזו שנאמר תמימות תהיינה וכחיסר יום אחד חסר מצות ספירת העומר לגמרי, או שכל לילה מצוה בפני עצמו היא. כמבואר בסעיף כג) אבל אם שכח לספור בלילה וספר ביום, בלא ברכה, [דמבואר בסעיף ג' שיש מחלוקת אם המצוה היא לספור דוקא בלילה או גם ביום, ולהלכה סופרים ביום בלא ברכה] עדיין יוכל לספור שאר הלילות בברכה : "ואף שיי"א שהספירה אינה אלא בלילה שאף אם שכח לספור בלילה אי"צ לספור ביום וא"כ אף אם ספר ביום אין ספירה זו שוה כלום להשלים מספר המ"ט יום מ"מ הרי י"א שאף אם לא ספר כלל יום אחד או אפילו ימים הרבה סופר בשאר הלילות בברכה".

מתוך לשון זה ד"אף אם ספר ביום אין ספירה זו שוה כלום להשלים מספר המ"ט...", משמע שהיה סברא לומר דלפי דיעה זו, שצריך לספור בלילה דוקא, אם ספר ביום הגם שלא עשה מצות ספירת העומר ואין לו לברך, מ"מ ספירה זו "שוה" להשלים מספר המ"ט יום. ולכן צריך להאריך ולהדגיש דאינה שוה כלום.

וי"ל שסברא זו ס"ל לתה"ד המובא בב"י על הטור שכתב "שכח בלילה לספור וסופר ביום בלא ברכה סופר שוב בברכה דמקרי שפיר תמימות הואיל ולא דילג יום אחד לגמרי" מזה משמע שס"ל דאפילו למ"ד דמצות ספירה היא ביום דוקא, אעפ"כ "מקרי שפיר תמימות", אפילו למ"ד דצריך תמימות. ומקשה עליו הפרי חדש ד"היכי קאמר דקרינן שפיר תמימות הואיל ולא דלג יום אי לגמרי הרי למ"ד שמי שלא ספר בלילה שוב אינו סופר נמצא שדילג יום אי לגמרי...".

אולי יש לבאר את זה ע"פ ביאור כ"ק אדמו"ר שליט"א בהשיחות שהובאו בארוכה בגליון שעבר מלקו"ש ח"א ע' 271 ששם

מבואר שהמ"ד שסובר שצריך התמימות דכל המ"ט יום [שכל ספירה וספירה תלויה זו בזו], לא ס"ל שכל הספירות הם מצוה אחת [כמו שמפרשים רוב האחרונים], אלא דבאמת כל לילה ולילה מצוה בפני עצמה היא, רק שהספירה צ"ל באופן של תמימות, דספירתו ביום ג' צריך להיות ספירתו השלישית ואין שלישי בלא שני. ומבאר דלפי זה יש מקום לומר שעבד שנשתחרר באמצע הספירה, שעד יום שיחרורו, היה סופר בלא חיוב כלל, יוכל להמשיך ולספור בברכה, שמקיים הענין דתמימות תהיינה. אלא שיש לחקור עוד, אם ספירה היא מציאות או שבעצם אינה מציאות כלל, רק כשהיא ביחד עם מצוה. ובלקו"ש ח"ח ע' 54 מבאר בפשיטות כאופן הב'.

לפי זה יש לבאר סברתו דהתה"ד, שס"ל כאופן הא' שיש לספירה מציאות בעצם אפילו בלא מצוה. ולכן, כשסופר ביום הגם שהוא בלא מצוה כי זמן הספירה הוא בלילה דוקא, מ"מ ספירתו ספירה היא במציאות ובלילה הבאה יוכל לספור בברכה. וזהו כוונתו באומרו "הוא"ל בלא דילג יום א' לגמרי".

בסה"ש תנש"א ח"א, בשיחה השני' דאחרון של פסח - השתתפות בכינוס תורה מבואר דיש עוד אופן ושמסתבר לומר כן בזה שבעצם ספירה היא מציאות שהתורה מתייחסת אליה, אפילו שלא בשעת שיש עמה מצוה, שהוא מחיוב בה, "שציווי התורה ע"ד ספירת הימים עושה הספירה למציאות בעולם..." שה"מ מצוה [לא רק קיומה בפועל, אלא גם הציווי כשלעצמו] - מכריחה מציאות של חפצא... חפצא שהתורה מתייחסת אליו" וכו'. אבל לכאורה א"א לבאר שזוהי סברת תה"ד, דלפי ביאור זה, ספירת העומר היא מציאות שהתורה מתייחסת אליו רק בזמן שהתורה מתייחסת אליו, בזמן שהחיוב נמצא בעולם, וזהו רק בלילה".

ואדמו"ר הזקן סובר או כאופן הב' שכן הוא הביאור בלקו"ש ח"ח, או כאופן הג' כהמסקנה בסה"ש תנש"א, ולכך מדגיש שלפי דיעה זו, אם לא ספר בלילה אלא ביום, "אין ספירה זו שוה כלום להשלים מספר המ"ט".

~~~~~